

den, der nu beſtaaer. Jeg ſkal imidlertid forlade dette Punkt, hvorom der er kommet Enighed tilſtede, og vende mig til det, hvorom der ingen Enighed er kommen, og reſferdiggjøre for det ærede Thing, hvorfor jeg, tiltrods for Alt, hvad jeg nu ſkal indrømme, ikke har kunnet ſamſtemme med de øvrige Medlemmer af Udvalget. Jeg ſkal indrømme, at den foreliggende Lov med Henſyn til Sværnepligten har væſentlige Fortrin for den nu gjældende, og hvad den ærede Ordfører ikke har nævnt, og ſom maaffee er det Væſentligſte, at derved ophører de ſaakaldte Sølimitdiſtricter, at derved indrages under den almindelige Udſkrivning en ſtor Mængde af Befolkningen, hvis Stilliſt ligeoverfor Loven hidtil har været tvivlsom og i mange Henſeender meget begunſtiget; jeg ſkal ſige Alt, hvad der vindes ved denne Lov, for beſtomere at lægge Vægt paa det, ſom er Feilen. Der vindes ogſaa derved, at ved denne Udſkrivningsmaade, overført paa Sværnepligtſtricterne, vil efter den høieſte Grad af Sandſynlighed en Mængde Mænd, ſom kaldes Svævante og kun ſom ſaadanne komme ind under Værnepligten og ikke arbejde ſig hen til at blive virkelige Matroſer, ſtræbe hen i den Retning; det vil være dem imod at blive indkaldte til Tjeneste i Landhæren, erkjendende, at de ved en ikke bethydelig Søfart kunne forſkaffe ſig Halvbeſtandens Grad og derved unddrage ſig fra al anden Opfyldſe af Værnepligten end den, der falder nær ſammen med deres daglige Syſfel. Da det nu for enhver Søfarende og ſøkrigsførende Nation er af Vigtighed at bringe en ſaa ſtor Deel af Befolkningen ſom muligt til at gjøre ſig ſikket til at være Matroſer, ſaa er det en vigtig Afgjørelſe, ſom i ſaa Henſeende kommer frem ved denne Lov; man maa ikke tabe af Sigte, at Matroſen let kan lære at føre ſit Gevær og vdes til Tjeneste i Linien, men at den Mand, ſom er opdraget paa Landet, behøver en større Forberedſe for at kunne tjene ved Søhæren. Ogſaa i andre Henſeender har Loven ſine Fordele, ſom den ærede Ordfører har antydet; naar denne Lov nemlig bliver brugt paa den Maade, at man ved Hjælp af den indbretter et Hærvæſen ſaaledes, ſom Danmark alene kan bruge og trænger til, vil den give overordent-

lige Hjælpenidler, der hidtil have været ubenyttede og uforſtaaede ſom ſelve Værnepligtſloven og den Paragraph, vi ſenere ville komme til at omtale; thi kun forbi den er uforſtaaet, antager jeg, at man faſtholder den ſaa ivrigt, ſom man gjør. Jeg ſkal derhos indrømme, at det er ganſte viſt, at naar vi ikke faae Loven, vedblive Vytningſbetingelſerne at være noget ſtrængere, end de ville blive, hvis Loven udkommer, men den ſtrængſte Vytningſbeſtemmelſe er imidlertid den, ſom man vil faſtholde, den nemlig, ſom i en lang Narrække har gjort Vytningen ved ſelve Sæſtionen ſaa vanſkelig, at dette ſimple Middel i flere Aar har ſaa godt ſom ikke været benyttet, dette ſimple Middel, hvorved den ene Værnepligtige kan træde iſtedfor den anden; man har gjort Vytningen vanſkelig for ligesom at bringe den paa Markedet og ſtræve Priſerne høit op til Tab for Befolkningen; thi det maa man ingenſinde glemme, at alle de Beſværigheder, ſom man ved ſelve Sæſtionen lægger Vytningen iveien, ere ikke Andet end at drive Priſen iveiret for dem, der tilbyde ſig ſom Stillingsmænd, og at gjøre det dyrt for den Enkelte, der maaffee paa Grund af ſin Sundhedsbeſtaffenhed, der ivrigt ikke er ſaaledes, at han kan forkaſtes, ønſker at ſætte en Anden, maaffee nær Paarørende i ſit Sted, hvilket han ikke kan gjøre, fordi der paa den Paagældende hviler en lille Bebreidſe med Henſyn til hans Opførelſe fra hans Ungdomstid af.

Jeg ſkal nu gaae ind paa ſelve Sagen og ſee den i ſin inderſte Kerne. Den væſentligſte Feil ved § 28 er den, at den ſtaaer i en afgjort Modſætning til ſelve Lovens Grundprincip; Lovens Grundprincip, ſom findes udtalt i ſelve Loven, er, at Fri vilighed er den forſte Betingelse, hvorigjennem Recruter vindes for den danſke Hær; ſaa længe der er Frivillige, der ſtiller ſig, er der ikke Spørgſmaal om Lodtrækning; man ſige nu ſaameget, ſom man vil, at denne Frivillighed er en Chimære, og at der ikke ſtiller ſig Frivillige i et ſaadant Antal, at det kan være værd at tale derom, ſaa er den Grundprincipet for at betegne, hvad Lodtrækning betyder; hvis Frivilligheden ikke var indført i Loven, ſaa kunde man til Nød ſige, at Lodtræk-